

РЕШЕНИЕ

№ 4973

гр. София, 06.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 17.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **9871** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84 ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на М. М. С. Х., гражданка на С., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 4654 от 27.08.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет (МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност поради нарушения на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването на акта.

На първо място посочва, че неправилно административният орган приема, че не са направени твърдения по смисъла на чл. 9, ал. 6 ЗУБ относно наличието на членовете на семейството ми с предоставен хуманитарен статут в Република България. Счита, че мотивът ѝ за търсената на закрила в България е обоснован и това е желанието ѝ да живее тук със сина ѝ, който трайно се е установил в страната и който е единственото ми дете. В този смисъл се твърди, че органът е пренебрегнал принципа за запазване на целостта на семейството, заложен в чл. 23, § 1 от Квалификационната директива. Според жалбоподателката решаващият орган не е изследвал обстоятелството относно местоживеенето ѝ в С. и региона на страната, в който евентуално ще бъде върната и не е отчел основните обстоятелства, поради които срещу нея се осъществява или би могло да се осъществи преследване в страната ми на произход. Според жалбоподателката ДАБ погрешно приема, че не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С.. Твърди се, че при връщането ѝ

в страната по произход, същата може да бъде подложена на преследване, поради своите прозападни виждания, това, че е учителка и това, че е разведена жена. Посочва също така, че се опасявам за своята сигурност поради водещите се военни действия в район, в който живее, заради продължаващата война на И. с „Х.“, а от друга страна на „Ислямска Държава“ с новата управляваща ислямистка групировка в С.. Според жалбоподателката е налице продължаващ и текущ конфликт и сблъсъци за окончателно овладяване на контрола върху провинцията ѝ по произход Х. и провинцията, в която последно е живеела - И.. Излага твърдения за влошена обстановката в страната ѝ на произход С. през последните месеци. Моли съда да отмени решението на председателя на ДАБ със законните последици от това.

В съдебно заседание, жалбоподателката не се явява лично, представлява се от служебно назначения адв. С..

Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, чрез юрк. К.. Същата излага съображения в проведеното съдебно заседание, че административният акт е правилен и законосъобразен, издаден е в съответствие с административнопроизводствените правила и материалния закон. Моли съда да потвърди решението.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Административен съд - София-град, Трето отделение, 20-ти състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по молба на М. М. С. Х. за предоставяне на международна закрила до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет с вх. № ОК-13-1550 от 14.08.2024 г. на РПЦ – [населено място]. Личните данни на молителката са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал.1, т.3 от ЗУБ. В хода на производството е представила фотокопие на: сирийска лична карта, семейна преписка за актуално състояние на гражданите и диплома за средно образование.

От данните по делото се установява, че тя пребивава на територията на страната със сина си, на когото е предоставен хуманитарен статут с Решение № 4002/24.02.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, но е отказано да се събере с майка си с Решение № 21796/14.12.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС.

Проведени са две интервюта на 21.08.2024 г. и на 12.08.2025 г. М. М. С. Х.. На първото интервю е заявила, че е разведена и не се е омъжвала повторно. Заявява, че синът ѝ живее в България и тя желае да остане при него. Посочва, че има петима братя, майка и роднини, които живеят в С.. Заявява, че не може да живее при роднините си, тъй като са бедни и не могат да се грижат за нея, а синът ѝ работи, изкарва пари и за това е дошла при него. На второто интервю посочва, че двама от нейните братя живеят в С., а останалите трима и майка ѝ живеят в Турция. От бежанската история става ясно, че тя е напуснала С. преди „много време“, като отказва да уточни кога, след което е живяла 7-8 години в Турция. Заявява, че не помни годината, но тогава синът ѝ е бил на 13 години, след което тя е депортирана в от Турция за С.. В С. е живяла в [населено място], област И., но е напуснала страната си по произход заради войната, тъй като местната групировка Редовна армия хвърляла бомби, които взривили домовете им. Роднините ѝ се преместили в селата, където нямало инциденти, тъй като там е Свободната армия. Последно е напуснала С. петнадесет дни преди датата на първото проведено интервю, нелегално, в посока Турция. Там е останала за една седмица – в [населено място], след което тръгнала нелегално за България. Твърди, че денят на пристигането ѝ е и денят на нейната регистрация. Заявява, че не е арестувана и задържана, не е оказвано насилие върху нея, не е заплашвана, не е имала проблеми заради религия и

принадлежност към етническа група и не членува в политическа партия или организация. Като основна причина за напускането на страната ѝ по произход изтъква войната и желанието ѝ да остане тук при сина си, тъй като тук е сигурно, мирно и има работа.

С писмо от ДАНС рег. № М-19824 от 04.12.2024 г. се изказва позиция, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в РБ на лицето. Със становище рег. № УП23631 от 25.08.2025 г. на мл. експерт Н. С. в РПЦ-С. е предложено на председателя на ДАБ - МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. М. С. Х.. Като част от административната преписка е представена справка, изготвени от дирекция "Международна дейност" на ДАБ-МС относно актуалната обществено-политическа обстановка в С. към 03.07.2025 г.

След извършена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на М. М. С. Х. и със страната ѝ на произход, с решение № 4654 от 27.08.2025 г., на председателя на ДАБ при МС е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденката поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В решението е прието, че за М. М. С. Х. не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като в хода на административното производство молителката не обоснова наличието на риск за нейния живот или свобода в държавата ѝ по произход по смисъла на закона и не посочва никакви причини за основателно опасение от преследване. Не са представени и доказателства, сочещи, че в С. чужденката е била преследвана или има опасност от бъдещо преследване по причини, свързани с нейната раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Реално чуждата гражданка не е посочила никакви основателни опасения от преследване, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, твърденията ѝ не съдържат и информация за осъществено спрямо нея преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ и риск от бъдещо такова. Административният орган е анализирал представените факти в бежанската история на кандидатката и е приел, че те са нелогични и недостоверни и поради това не следва да се приемат с кредит на доверие. Посочил е, че противоречия в изявленията между отделните интервюта биха могли да бъдат допуснати, когато касаят определени дати, предвид отдалечеността им във времето, но представянето на нелогични и разнопосочни обстоятелства, е неприемливо. Направен е извод за съзнателно невярно посочени обстоятелства с цел получаване на закрила.

В оспорения акт ответникът е установил, че липсват и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения за наличие на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ молителката не е направила, в този смисъл е формулиран извод, че установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че тя е била принудена да напусне държавата по произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Обсъдени са разширенията, дадени в Решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в" от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и е прието, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидатката за международна закрила и не се констатира спрямо чужденката да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. да бъде изправен пред реален риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут. С цел установяване на актуалната обстановка в държавата на произход и извършване на преценка за

приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е разгледана и обсъдена Справка с вх. № МД-02-373/03.07.2025 г., изготвена от Дирекция "Международна дейност" към ДАБ при МС относно актуалното положение в С.. Направен е подробен анализ на ситуацията в С., въз основа на който е прието, че, положението в страната се е подобрило и дори различни демографски групи като например домакинства водени от жени се завръщат сами. Административният орган е счел, че ситуацията свързана със сигурността в С. значително се е подобрила и не може да се приеме, че евентуалното завръщане на кандидатката в родината ѝ по произход би довело до някакви неблагоприятни последици за нея, като е отчетено и това, че тя е напуснала С. доброволно и по собствена воля. С решението е прието и това, че за търсещата международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 6, тъй като не е посочила член от семейството му да има предоставен хуманитарен статут в Република България. С оглед изложените мотиви председателят на ДАБ е счел, че в конкретния случай не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9, с оглед на което на оспорващата М. М. С. Х. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

При така установените факти, Административен съд – София-град обосновава следните правни изводи:

Решението е връчено на жалбоподателката на 04.09.2025 г., а жалбата е депозирана на 17.09.2025 г., Същата е подадена срещу годин за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и в преклузивния срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е допустима.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК, счита жалбата за неоснователна по следните съображения:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – председател на ДАБ, който съобразно нормата на чл. 48, ал. 1, т. 1, предл. второ от ЗУБ има законоустановено правомощие да отказва международна закрила в Република България. Административният акт отговаря и на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението са посочени както фактическите, така и правните основания за издаването му. Административният орган е изложил поотделно съображения защо приема, че на жалбоподателката не следва да бъде предоставен нито статут на бежанец, нито хуманитарен статут, като е обсъдил както сочените от чужденеца данни в бежанската му история, така и обстановката в страната му на произход – С.. Обективизираните в решението му мотиви са подробни, ясни и кореспондиращи на приложените правни норми, и дават възможност на лицето да разбере защо му се отказва международна закрила.

Съдът констатира, че в хода на административното производство по издаване на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Производството е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя в присъствието на преводач

От приетите по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, събрани редовно в производството пред административния орган, се установява, че административното производство по чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗУБ е образувано с регистрирането на М. М. С. Х., гражданка на С., по подадена от нея молба за международна закрила. Кандидатката е регистриран в ДАБ при МС и е информирана писмено на разбираем за нея език за процедурата, която ще се следва, за нейните права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС, както и за организациите, предоставящи

правна и социална помощ на чужденци. Спазено е и изискването на чл. 58, ал. 10 ЗУБ за изискване на писмено становище на Държавна агенция "Национална сигурност". На търсещата закрила е изпратена покана за провеждане на интервю. Същото се е състояло на 21.08.2024 г. от 09.00 часа, за което е съставен протокол, преведен на интервюираното лице от преводач на разбираем за него арабски език. Изготвен е проект на решение, който с Докладна записка на директор Дирекция „Качество на процедурата за международна закрила“ е върнал преписката на интервюиращия орган за провеждане на ново интервю и прецизиране на акта, който да бъде издаден на база актуална справка на С.. На 12.08.2025 г. е проведено второ интервю с търсещата закрила, за което е съставен протокол, преведено ѝ на разбираем за нея арабски език и подписан от всички участници и присъстващи без възражения. По време на интервюто на чужденката е предоставена възможност да изложи съображенията си относно нейната молба за предоставяне на международна закрила пред лице, което има правомощия по силата на националното право за провеждането на подобно интервю. Осигурени са всички условия, които дават възможност на кандидатката да изложи основанията за своята молба по последователен начин. Към административната преписка е приложен превод на доклад на медицинска комисия по увреждания за възрастни и рентгенова снимка. Изготвено е и становище до Председателя на ДАБ при МС, с което се предлага на М. М. С. Х. да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Приложена е и актуална справка към 03.07.2025 г. за общото положение и общественно-политическата обстановка в С..

При така осъществилото се административно производство Председателят на ДАБ в съответствие с чл. 73 ЗУБ и след извършена преценка за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, е издал процесното Решение № 4656/27.08.2025 г. От съдържанието му не се установява административният орган да е пропуснал да изследва заявените от молителката факти от бежанската ѝ история, свързани с нейното лично положение. Напротив, всички те, както и ситуацията в държавата ѝ по произход, са обсъдени и анализирани, поради което направените от жалбоподателката оплаквания за допуснато процесуално нарушение в тази връзка не могат да бъдат споделени.

Настоящият състав приема ,че оспореното решение не противоречи и на материалноправни разпоредби на закона и е в съответствие с неговата цел.

Правилно административният орган е приел, че по отношение на молителката не са налице предпоставките за предоставяне на бежански статут. Съгласно чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец се предоставя на лице, което основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По смисъла на чл. 8, ал. 4 от закона преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост.

В настоящия случай от проведените две интервюта се установява, че за жалбоподателката липсва основание по чл. 8, ал. 1 ЗУБ, а именно да се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение в страната си по произход. Видно от проведените интервюта търсещата закрила е заявила, че не участва в религиозни организации, не членува в политически партии и организации и не е имала проблеми заради принадлежността ѝ към етническа група и изповядваната от нея религия. Също така тя не е арестувана и задържана и не е имала взаимоотношения с армията и полицията в страната и по произход. Неоснователно е и

позоваването на обстоятелството, че е разведена, тъй като същото не е основание за предоставяне на хуманитарен статут. Нещо повече, самата чужденка посочва, че е разведена още от раждането на сина ѝ или от когато е бил на една година (тук е налице разминаване в бежанската ѝ история), но не излага твърдения това да е довело до проблеми за нея, през всичките години, през които е живяла в С.. В случая изложените причините от личен характер за напускане на страната си по произход не представляват преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 ЗУБ и не са основание за предоставяне статут на бежанец.

Предвид изложеното и с оглед събраните по делото доказателства съдебният състав приема, че не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите на административния органа за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 ЗУБ.

Настоящият съдебен състав приема също, че посочените от чужденката причини за искането ѝ да получи закрила, не са сред основанията за предоставяне на хуманитарен статут, установени в чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: а) смъртно наказание или екзекуция или б) изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание или в) тежки заплахи срещу живота или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Понятията "смъртно наказание", "екзекуция", "изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание" обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна "тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице" обхваща една по-обща опасност от посегателство свързани със ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт", като насилието следва да бъде "безогледно", т. е. разпростиращо се към лица без оглед на личното им положение и достигащо мащаби, сочещи на сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква "в" от Директива 2011/95/ЕС. В случая жалбоподателката не е посочил като причина да напусне държавата по произход нито една от реалните опасности, предвидени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Тук следва да се отбележи, че М. Х. е напуснал С. по своя воля и доброволно, а не поради опасност да бъде осъдена на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложена на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

На следващо място, като обстоятелство, което може да обоснове извод за предоставяне на хуманитарен статут, е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело №С-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските общности (СЕО), според което съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Също така е посочено е, че съществуването на такива заплахи може

по изключение да се смята за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Според мотивите на решението по дело №С-465/07 на СЕО, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, то в колкото по-голяма степен последният е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. Настоящият състав приема, че в случая не са налице предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ. Такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

В оспореното Решение е направена подробна обосновка на ситуацията в страната по произход С., включително относно състоянието на сигурността в административната област И. - където е живяла жалбоподателката преди да напусне страната на произход. Данните, съдържащи се в Справки на специализираната Дирекция "Международна дейност" в ДАБ от 03.07.2025 г. и представената в съдебното производство МД-02-643/09.12.2025 г. сочат, че положението в С. започва да се нормализира след падането на режима на Б. А.. От представените справки е видно, че на 29.01.2025 г. за временен президент е избран А. Ал Ш., който анулира конституцията на С. от 2012 г., разпуска парламента, военните служби и службите за сигурност на предишното правителство и обявява серия мерки, в т.ч. създаването на временен законодателен съвет, обща амнистия за войниците от сирийската армия и премахване на наборната военна служба. На 13.03.2025 г. временният президент Ал Ш. подписва конституционна декларация, очертаваща петгодишен преходен период, която предвижда и гарантира независимостта на съдебната власт, свободата на изразяване, както и политическите, образователните и трудовите права на жените. На следващо място от представените справки е видно, че Върховния комисариат за бежанците на Организацията на обединените нации (ВКБООН) продължава да подкрепя завръщането на сирийските бежанци в техните райони на произход, чийто брой значително нараства. Освен това, ВКБООН и Световната програма за прехрана (WFP) раздават готови за консумация хранителни кошници на завърналите се бежанци на транзитните автогари в И. и А., а Фондът на ООН за населението и ВКБООН представят хигиенни комплекти на жени и момичета, завръщащи се по домовете си. Предоставят се и други помощи на сирийските граждани, като според информация на Европейския комитет, ЕС е обявил ангажимент за осигуряване на близо 2,5 милиарда евро в подкрепа на С. за 2025 г. и 2026 г. От тези справки е видно, че страната бавно се съвзема. Налице

са признаци за умерено икономическо развитие и увеличаване на хуманитарна помощ. Ето защо, не може да се приеме, че в С. е налице въоръжен конфликт. За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унизително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват. В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателката става ясно, че същата не е имал проблеми в страната си на произход, като изрично е посочила, че не е заплашвана, не е задържана и арестувана и не е имал проблеми с властите. В същото време, наред с преценката на държавата по произход обаче, се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителката, която не е получавал лични заплахи срещу живота и личността си. С оглед на това и тълкуването на СЕО по дело № С-465/2007, информацията за ситуацията в С. и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на жалбоподателката се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките на закона, за предоставяне на статут. Освен това същата не попада в някоя уязвима група, като държавен служител или представител на предишната власт, за да съществува основателен страх от преследване при завръщането му в С.. В конкретния случай, от събраните по делото доказателства и от изявленията на жалбоподателката е видно, че за нея няма реална опасност от тежки посегателства, тъй като в хода на съдебното производство не се доказва, че е застрашена от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Желанието на чужденката е било преди всичко да дойде в България, за да може синът ѝ да я издържа, което обосновава, че се касае за икономически причини за напускане на страната ѝ на произход, което обаче е извън приложното поле на ЗУБ.

Законосъобразен е и изводът на административния орган, че по отношение на М. Х. не са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и ал. 8 ЗУБ.

Съдът не споделя твърдението в жалбата, че административният орган не е съобразил предпоставките на чл. 9, ал. 6 ЗУБ. В случая, молителката изразява желание да живее със своя пълнолетен син А. А. А., [дата на раждане] в С., гражданин на С.. От данните по делото се установява, че действително на сина ѝ е предоставен хуманитарен статут в Република България с решение № 4002/24.02.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС. Същият е подал молба рег. № УП 21699/01.06.2023 г., с която е заявил желание, да се събере с майка си, на територията на Република България, но с решение № 21796/14.12.2023 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС е отказано събирането им. Решението е връчено лично на молителя на 09.01.2024 г., който е обжалвал административния акт и с Определение № 4223 от 19.04.2024 г. на Административен съд - София-град е оставена без разглеждане жалбата му. Определението не е обжалвано и е влязло в сила.

В разпоредба на чл. 9, ал. 6 ЗУБ е посочено, че хуманитарен статут се предоставя и на членовете на семейството на чужденец с предоставен хуманитарен статут, при условие че семейните връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната и доколкото това е съвместимо с личния им статус и не са налице обстоятелствата по чл. 12, ал. 2 от ЗУБ. Дефиницията за "членове на семейството" на чужденеца по смисъла на ЗУБ е дадена в § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби. Такива според цитираната разпоредба са: а) съпругът, съпругата или лицето, с което се намира в доказано стабилна и дълготрайна връзка и техните ненавършили пълнолетие, невстъпили в брак деца; б) навършилите пълнолетие, невстъпили в брак деца, които не са в състояние да осигурят сами издръжката си поради сериозни здравословни причини; в) родителите на всеки от съпрузите, които не са в състояние сами да се грижат за себе си поради напреднала възраст или тежко заболяване и се налага да живеят в едно домакинство със своите деца; г) родителите, настойникът или попечителят на непълнолетното, невстъпило в брак лице, на което е предоставена международна закрила.

От така установеното настоящият съдебен състав приема, че по отношение на жалбоподателката не са приложими условията за предоставяне на хуманитарен статут, установени в чл. 9, ал. 6 ЗУБ. От цитираните по-горе разпоредби е видно, че само по себе си обстоятелството, че пълнолетният ѝ син е с предоставен хуманитарен статут, не попадат в обхвата на определението за „членове на семейството“ на чужденеца. В случая ангажираните от жалбоподателката доказателства, в т.ч. рентгенова снимка и доклад на медицинска комисия, от които става ясно, че ѝ е направена операция на крака, не доказват, че страда от тежко заболяване и не е в състояние сама да се грижат за себе си. Респективно не се доказва и това, че същата е в напреднала възраст, поради което изводът на административния орган, че не са налице предпоставките на чл. 9, ал. 6 ЗУБ, е законосъобразен.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е, че чужденката не е била принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплахата за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти се потвърждават от жалбоподателката в проведеното интервю. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателката няма да застраши живота и здравето ѝ и няма да я постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, то следва, че не е нарушен и принципът "non-refoulement". Съдът намира, че не съществуват сериозни основания да се смята, че цивилно лице, върнато в страната или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си там се излага на реална опасност да претърпи тежки посегателства е реален риск за неговия живот и сигурност. Тук следва да се посочи, че М. Х. вече веднъж се е връщала в С., след депортирането ѝ от Турция, като няма данни по делото и тя не твърди да е била изтезавана или подложена на нечовешко отношение. Предвид изложеното правилно административният орган е приел, че по отношение на М. Х. не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут.

Противно на доводите изложени в жалбата и изявленията на процесуалния представител на жалбоподателката, административният орган правилно и обосновано е преценил, че не са налице предпоставките нито за предоставяне на статут на бежанец, нито предоставяне на хуманитарен статут с оглед на бежанската история и поведеното на чужденката интервю, в т.ч. множеството противоречия в бежанската ѝ история, както и това, че многократно е подавал адреси, на които не е откривана, видно от приложените по делото доклади.

С оглед изложеното, административният орган като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и чл. 92 от ЗУБ, разноски на жалбоподателя не се дължат.

Водим от горното, Административен съд-София град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. М. С. Х., [дата на раждане], гражданка на С., ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 4654 от 27.08.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: